

1437/3522 – عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ أَبُو ذَرٍّ: كُنْتُ رَجُلًا مِنْ غِفَارٍ، فَبَلَعْنَا أَنَّ رَجُلًا قَدْ حَرَجَ بِمَكَّةَ يَزْعُمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ، فَقُلْتُ لِأَخِي: انْطَلِقْ إِلَى هَذَا الرَّجُلِ كَلِّمَهُ وَأْتِنِي بِحَبْرِهِ، فَانْطَلَقَ فَلَقِيَهُ ثُمَّ رَجَعَ، فَقُلْتُ: مَا عِنْدَكَ؟ فَقَالَ: وَاللَّهِ لَقَدْ رَأَيْتُ رَجُلًا يَأْمُرُ بِالْحَيْرِ وَيَنْهَى عَنِ الشَّرِّ، فَقُلْتُ لَهُ: لَمْ تَشْفِنِي مِنَ الْحَبْرِ، فَأَخَذْتُ حِرَابًا وَعَصَا، ثُمَّ أَقْبَلْتُ إِلَى مَكَّةَ، فَجَعَلْتُ لَا أَعْرِفُهُ، وَأَكْرَهُ أَنْ أَسْأَلَ عَنْهُ، وَأَشْرَبُ مِنْ مَاءٍ زَمَزَمَ وَأَكُونُ فِي الْمَسْجِدِ، قَالَ: فَمَرَّ بِي عَلِيٌّ فَقَالَ: كَأَنَّ الرَّجُلَ غَرِيبٌ؟ قَالَ: قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: فَانْطَلِقْ إِلَى الْمَنْزِلِ، قَالَ: فَانْطَلَقْتُ مَعَهُ، لَا يَسْأَلُنِي عَنْ شَيْءٍ وَلَا أُخْبِرُهُ، فَلَمَّا أَصْبَحْتُ غَدَوْتُ إِلَى الْمَسْجِدِ لِأَسْأَلَ عَنْهُ، وَلَيْسَ أَحَدٌ يُخْبِرُنِي عَنْهُ بِشَيْءٍ، قَالَ: فَمَرَّ بِي عَلِيٌّ، فَقَالَ: أَمَا نَالَ لِلرَّجُلِ يَعْرِفُ مَنْزِلَهُ بَعْدُ؟ قَالَ: قُلْتُ: لَا، قَالَ: انْطَلِقْ مَعِي، قَالَ: فَقَالَ: مَا أَمْرُكَ؟ وَمَا أَقْدَمَكَ هَذِهِ الْبَلَدَةَ؟ قَالَ: قُلْتُ لَهُ: إِنْ كُنْتُ عَلَيَّ أَخْبَرْتُكَ، قَالَ: فَإِنِّي أَفْعَلُ، قَالَ: قُلْتُ لَهُ: بَلَعْنَا أَنَّهُ قَدْ حَرَجَ هَا هُنَا رَجُلٌ يَزْعُمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ، فَأَرْسَلْتُ أَخِي لِيُكَلِّمَهُ، فَرَجَعَ وَلَمْ يَشْفِنِي مِنَ الْحَبْرِ، فَأَرَدْتُ أَنْ أَلْقَاهُ، فَقَالَ لَهُ: أَمَا إِنَّكَ قَدْ رَشِدْتَ، هَذَا وَجْهِي إِلَيْهِ فَاتَّبِعْنِي، ادْخُلْ حَيْثُ ادْخُلْ، فَإِنِّي إِنْ رَأَيْتُ أَحَدًا أَخَافُهُ عَلَيْكَ، فُتُّتْ إِلَى الْحَائِطِ كَأَنِّي أَصْلِحُ تَعْلِي وَامْضِ أَنْتَ، فَمَضَى وَمَضَيْتُ مَعَهُ حَتَّى دَخَلْتُ وَدَخَلْتُ مَعَهُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ لَهُ: اعْرِضْ عَلَيَّ الْإِسْلَامَ، فَعَرَضَهُ فَأَسْلَمْتُ مَكَانِي، فَقَالَ لِي: يَا أَبَا ذَرٍّ، أَكُنْتُمْ هَذَا الْأَمْرَ، وَارْجِعْ إِلَى بَلَدِكَ، فَإِذَا بَلَغَكَ ظُهُورُنَا فَأَقْبِلْ. فَقُلْتُ: وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ، لَأَصْرُخَنَّ بِهَا بَيْنَ أَظْهُرِهِمْ، فَجَاءَ إِلَى الْمَسْجِدِ وَقَرِئْتُ فِيهِ، فَقَالَ: يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ إِنِّي أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. فَقَالُوا: قُومُوا إِلَى هَذَا الصَّابِيِّ، فَمَامُوا، فَضْرِبْتُ لِأَمُوتَ، فَأَدْرَكَنِي الْعَبَّاسُ فَأَكَبَّ عَلَيَّ ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيَّ، فَقَالَ: وَيَلَكُمْ تَقْتُلُونَ رَجُلًا مِنْ غِفَارٍ، وَمَتَّبِعُكُمْ وَمَمْرُكُمْ عَلَى غِفَارٍ، فَأَقْلَعُوا عَنِّي، فَلَمَّا أَنْ أَصْبَحْتُ الْعَدَّ رَجَعْتُ، فَقُلْتُ

مِثْلَ مَا قُلْتُ بِالْأَمْسِ، فَقَالُوا: فُؤِمُوا إِلَى هَذَا الصَّابِيِّ، فَصُنِعَ بِي مِثْلَ مَا صُنِعَ بِالْأَمْسِ، وَأَدْرَكَنِي
الْعَبَّاسُ فَأَكَبَّ عَلَيَّ، وَقَالَ مِثْلَ مَقَالَتِهِ بِالْأَمْسِ، قَالَ: فَكَانَ هَذَا أَوَّلَ إِسْلَامِ أَبِي دَرٍّ رَحِمَهُ اللَّهُ.

1437.3522. Абу Жамра сўзлаб берди:

«Ибн Аббос бизга: «Сизларга Абу Заррнинг мусулмон бўлганини айтиб берайми?» деди. «Ҳа», дедик. У деди: «Абу Зарр айтди: «Ғифорлик одам эдим. Бизга етиб келдики, Маккада бир киши чиқиб, ўзини пайғамбар деб даъво қилаётган экан. Шунда укамга: «Шу кишининг олдига йўл ол, у билан гаплаш ва менга унинг хабарини олиб кел», дедим. У йўлга тушди. У билан учрашиб, кейин қайтиб келди. «Нима гап?» дедим. У: «Аллоҳга қасамки, ҳақиқатда яхшилиққа буюриб, ёмонликдан қайтарадиган кишини кўрдим», деди. Унга: «Менга малҳам бўлгудек хабар келтирмадинг», дедим. Бир меш ва бир таёқни олдим-да, Маккага қараб келдим. У кишини танимай, у ҳақда сўраб-суриштиргим келмай, замзам сувидан ичиб, масжидда бўлиб турдим.

Бир пайт ёнимдан Алий ўтиб қолди. «Бу киши мусофирга ўхшайдими?» деди. «Ҳа», дедим. Алий: «Уйга юр», деди. Мен у билан бирга йўлга тушдим. У мендан ҳеч нарса сўрамади, мен ҳам унга (ҳеч нима) айтмадим. Тонг отгач, эрталаб у зот ҳақида сўраш учун масжидга бордим. У зот ҳақида менга нимадир хабар қиладиган бирор кимса йўқ эди. Ёнимдан Алий ўтиб қолиб, «Бу одамга манзилини билиш вақти ҳали ҳам келмадими?» деди. «Йўқ», дедим. «Мен билан юр», деди. Кейин: «Нима ишинг бор? Бу юртга сени нима олиб келди?» деди. «Яшира олсанг, айтаман», дедим. У: «Албатта шундай қиламан», деди. Мен унга: «Бизга етиб келдики, бу ерда ўзини пайғамбар деб даъво қилаётган бир киши чиқибди. У билан гаплашишга укамни юбордим. У қайтиб борди-ю, менга малҳам бўлгудек хабар олиб келмади. Шу боис у билан ўзим учрашмоқчиман», дедим. У менга: «Менга қара, тўғри йўлни топибсан. У зот томон кетяпман, ортимдан юр. Қаерга кирсам, ўша ерга кир. Бирортасини сен учун хавfli деб билсам, шиппагимни тўғрилаётгандек девор олдига туриб оламан, сен ўтиб кетавер», деди. У юриб кетди, мен ҳам у билан бирга юриб боравердим. Ниҳоят, у Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига кирди, мен ҳам у билан бирга кирдим. У зотга: «Менга Исломни баён қилинг», дедим. У зот уни баён қилдилар. Мен шу заҳоти мусулмон бўлдим. У зот менга: «**Эй Абу Зарр, бу ишни сир тут. Юртингга қайт, қачон бизнинг зоҳир бўлганимиз сенга етса, келавер**», дедилар. «Сизни ҳақ билан юборган Зотга қасамки, мен буни уларнинг ўртасида баралла айтаман», дедим.

Сўнг масжидга бордим, Қурайш ўша ерда экан. «Эй Қурайш жамоаси! Мен Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, деб гувоҳлик бераман! Муҳаммад Унинг бандаси ва Расули, деб гувоҳлик бераман!» дедим. Улар: «Манави диндан қайтганнинг адабини бериб қўйинглар!» дейишди. Улар туриб, мени ўлгудек

калтаклашди. Шунда Аббос етиб келиб, ўзини устимга ташлади. Кейин уларга қараб: «Ҳолингизга вой! Ғифорлик одамни ўлдирасизларми? Ахир тижоратингиз ҳам, йўлингиз ҳам Ғифор орқали бўлса?!» деди. Улар мендан нари кетишди. Эртаси тонг отгач, қайтиб келиб, худди кеча айтганларимни яна айтдим. Улар: «Манави диндан қайтганнинг адабини бериб қўйинглар!» дейишди. Менга худди кеча қилинган иш қилинди. Аббос етиб келиб, устимга ўзини ташлади ва худди кечаги гапларини айтди».

Абу Зарр раҳимаҳуллоҳнинг мусулмон бўлиши ана шундай бошланган эди».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI